BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an XI, nr. 54 - 55, ian. – feb. , 2002; 14 pag.

DATORII NEÎMPLNITE

- 65 de ani de la Majadahonda –

„Sunt tulburat – scria, în septembrie, prietenul lui Mircea Eliade, filosoful Paul Ricoeur – din pricina neliniştitorului spectacol pe care-l dă prea-plinul de memorie aici, prea multă uitare dincolo ca să nu spun nimic despre influenţa comemorărilor şi abuzurilor memoriei şi uitării. Ideea unei politici drepte - în ce priveşte memoria, este, în această privinţă, una din temele mele mărturisite".

Sub semnul acestei tulburări şi a lecturii cărţii sale – *„La memoire, l 'histoire, l 'oublie* (Paris, Le Seuil, 2000 – *Memoria istoria, uitarea*) s-ar putea înscrie şi aceste pagini care ţintesc mai puţin o comemorare – moartea, pe frontul spaniol, în lupta împotriva comunismului a celor doi legionari români (Moţa şi Marin) cât mai ales rememorarea unor datorii pe care, noi ceî de atunci, nu le-am îndeplinit. Şi pe care am dori să le transmitem urmaşilor noştri care vor fi poate mai vrednici de cât noi şi vor beneficia de răgazul ce nu ne-a fost acordat nouă la vremea cuvenită ca să ne cinstim, cum se cuvine, eroii.

Noi înţelegem mult mai bine punctul de vedere al filosofului când se întreabă: ce ar însemna adevărul fără fidelitate sau, mai ales o fidelitate FĂRĂ ADEVĂR precum, să zicem, repetarea comemorării unor victime care nu au existat.

Este inevitabilă – scrie P. R. – implicarea dintre istorie şi memorie şi, dacă, memoria, poate fi alterată patologic – cum arată Freud între alţii – ea poate fi şi PRADĂ MANIPULĂRILOR, comandamentelor aşa cum, cu prisosinţă, se poate vedea din acţiunea „anti-legionară" declanşată de „gaşca internaţionalistă" şi slugile ei.

„Dar memoria poate atinge în momentele „fericite" ale recunoaşterii – lucru inaccesibil istoricului al cărui mod de cunoaştere este totdeauna mediat prin urma textuală care face ca munca lui să fie un şantier deschis pentru totdeauna" – afirmaţie care demonstrează (dacă mai era nevoie) că legile antirevizioniste, prin care se cere să recunoaştem fără să mai cercetăm, altfel putem fi duşi în faţa justiţiei (mai corect spus a poliţiei politice) sunt cel puţin o aberaţie.

Logosul grecilor ne oferă punctul de placare pentru a răspunde enigmei reprezentării trecutului în memoria căruia – Platon a găsit soluţia: EIKON, adică „ICOANA" din bisericile noastre care este o imagine a amintirii. Şi, susţine Ricoeur „paradoxul icoanei este prezenţa în spirit a unui lucru absent – această prezenţă a ABSENŢELOR.

13/01. 2002.

(continuare în pag. 8)

Fundaţia BUNA VESTIRE

Ionel I. MOŢA **Vasile MARIN**

CEI DOI PENTRU SPANIA ŞI PENTRU HRISTOS!

Articolele numărului 54 - 55 / 2002:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
* **Globalizarea... (G. UR.): pag. 3;**
* **Cu Eminescu despre idealul istoric al Rusiei (Tacitus jr.): pag. 3, 6, 7;**
* **Calvarul românilor strămutaţi din Cadrilater (prof. Ion ŞTEFAN); pag. 5, 12, 13.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare. X. Legile cuibului.

(urmare din nr. 52-53 / 2001)

Este vorba de o regulă trapistă care interzice legionarilor până şi folosirea cuvântului? Să nu cădem în aceeaşi exagerare ca şi cei care ne acuză că suntem sectă. Tăcerea legionară are cu totul un alt sens. Este simbolul contrastului care trebuie să apară între comportamentul trupelor legionare şi vorbăria care face ravagii în viaţa politică şi socială a lumii noastre.

Mai bine zis, aceasta nu este o interzicere de a vorbi. Este o linie de conduită care trebuie să modifice pe timp îndelungat un mod de a gândi şi de a acţiona. Această lege subliniază orientarea antidemagogică a Legiunii. Demagogia este arta de a face cunoscut prin cuvinte pompoase, iminenţa realizării aspiraţiilor populare, ştiind perfect că ele nu se vor realiza niciodată.

De când votul universal a aruncat în arena politicii nu numai pe bărbat, dar şi pe femeie şi chiar pe copii abia ajunşi la pubertate, demagogia flecarului a devenit suportul număru' unu al tuturor partidelor de pe glob. Toată lumea vorbeşte de toate, mai ales lucruri care nu se înţeleg sau care sunt de domeniul utopiei.

Ba, mai mult: nimeni nu poate pretinde o carieră politică dacă nu este capabil să vorbească fără să spună nimic şi să promită orice, cu surâsul pe buze. Astfel condiţionaţi, politicienii din toate provinciile au pierdut cu desăvârşire contactul cu realităţile şi nu mai ştiu să folosească alt limbaj decât pe cel al vorbăriei şi al promisiunilor amăgitoare.

Această mentalitate s-a răspândit în toate straturile societăţii. A vorbi fără să spui nimic, a promite fără să faci nimic, a spune, toate acestea au devenit monedă curentă. Viaţa socială nu este decât o piaţă de păcăleli, unde câştigă, unde reuşeşte cel ce este mai mincinos, cel mai viclean, cel mai flecar.

Iată de ce Corneliu Codreanu a introdus această regulă a tăcerii printre legile fundamentale ale cuibului. El nu se gândea să reducă la tăcere pe legionarii vorbăreţi; el vroia să le insufle un nou comportament. Această lege deranjează întreaga tradiţie înrădăcinată. Dar, Mişcarea Legionară în sine nu este oare, o sfidare a oricărei forme de existenţă?

„Vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte când trebuie"- acest precept pare să fie extras dintr-o carte de învăţătură antică. Şi, într-adevăr este o regulă de cuminţenie, binefăcătoare ca un balsam pentru viaţa modernă şi pentru viitorul societăţii. El smulge omul din această tendinţă de a se afla mereu alături de realitate, mânat de înclinarea sa spre exagerare şi minciună.

Dacă Zelea Codreanu ar fi limitat „legea" sa la aceste trei scurte propoziţii, ar fi anunţat o regulă de înţelepciune care ar fi constituit pur şi simplu un obstacol în faţa vorbăriei care ne îmbată sau ne scârbeşte. Însă el a mers mai departe. Această vorbărie debordantă ascunde o incapacitate de a crea sau o dorinţă de a nu înfăptui.

„Tu făptuieşte; lasă-i pe alţii să vorbească" – zice Corneliu Codreanu în ultima parte a legii. Acolo, el depăşeşte simpla regulă morală şi o înalţă la regulă de conduită socială. Ii conferă o nuanţă practică ale cărei repercusiuni influenţează, atât mentalitatea oamenilor cât şi orânduirea materială a societăţii. „Legea tăcerii", în ciuda terminologiei sale, este una din cele mai elocventa prin activitatea pe care o impune membrilor cuibului.

4. LEGEA EDUCAŢIEI: „Trebuie să devii altul. Un erou. In cuib fă-ţi toată şcoala. Cunoaşte bine Legiunea".

În multe dintre cazurile care interesează problemele legionare, terminologia în sine sau sensul anumitor termeni nu corespund sensurilor curente. În Legiune se foloseşte o terminologie proprie sau se acordă cuvintelor un sens diferit, în general mai larg şi mai profund. O mulţime de înţelegeri greşite care apasă greu asupra Mişcării se datorează necunoaşterii acestor diferenţe sau uşurinţei de interpretare a adversarilor săi. Cazul educaţiei este tipic.

Cuvântul „educaţie" în accepţiunea burgheză înseamnă „procurare de cunoştinţe", insuflate prin intermediul şcolii, cetăţenilor care vor deveni într-o zi electori. Această educaţie nu are nimic politic; ea pune individul în situaţia de a se putea informa cu mai multă uşurinţă.

Pentru partidele stângii revoluţionare, educaţia nu este decât stadiul de îndoctrinare al indivizilor cu preceptele marxist – comuniste. Este vorba de o limitare a sensului primitiv redus la noţiunile înregistrate de cei care au luat cunoştinţă cu clasicii revoluţionară şi au aderat la Mişcare. D. p. d. v. al partidului aceasta nu reprezintă decât acumulare de cunoştinţe referitoare la comunism.

Pentru Mişcarea Legionară, educaţia are alt sens, mult mai important şi semnificativ. În afara sensului dat de către stângişti, adică „acumulare de cunoştinţe aprofundate asupra mişcării" şi rezumat în ultima expresie a legii: „cunoaşte bine Legiunea" celelalte expresii au cu totul o altă semnificaţie, mult mai simplă: „Trebuie să devii un altul!"

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* *(Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

„Globalizarea" luptei contra ...

Ce auzim pe la aparatele de radio în ultima vreme? Că lupta contra – adicătelea cum? – antisemitismului trebuie să devină globală. Dar, de ce nu galactică, megagalactică, sau extinsă la nivelul întregului univers.

Dar, aşa, în general iar a învins Israel! Aşa că:

Axiomă: Toate neamurile sunt animale nebune, demoni, au sindromul isteric al vacii nebune. Un singur neam este normal pe pământ. Neamul lui Israel. Restul sunt ceva viermi, acolo. A fost de bun augur 11/09. 2001. Nu pentru victime, evident. Cățălu' Bush îşi va face datoria îndeplinind „programul" forţelor care l-au numit (pardon, „ales") la „Casa Albă (vait haus)".

Acum avem – „dija" (ian. 2002; n. red.) – „Comisie Internaţională de Luptă Contra Antisemitismului (CILCA)". Cât pe aici să fie „CIRCA". Râdem noi, râdem... Da' râdem prost! Că – pardon – „comisia" şi-a fixat şi centre de „supraveghere" a g(b)oilor. Geneva, New York, Ierusalim. Numai rasa albă este supraveghiată deocamdată. Suntem ţarc! Animale de povară şi de experimente psiho – religioase, psiho – sociale (vezi comunismul) ale neamului plecat – zice el – „din Urr – ul Caldeii. Acestea fiind spuse, nu aveţi decât să lingeţi ţărâna şi să lingem se înţelege. Zeii Pământului sunt evreii. Guvernele neamurilor? Simple unelte ale lui Israel. Lumea albilor? Un gunoi experimental. Al negrilor? Idem! Dar, nu se ştie dacă nu vor fi o rezervă. Aceasta dacă ne mai gândim la extraordinara lor putere biologică şi când ne gândim că ei – în majoritate – n-au credinţa ÎNVIERII, deci speranţa în CER. În momentul de faţă sunt numai nişte unelte de ţinere în frâu al boilor albi, al „taurilor înaripaţi!" Albele? Obiect de distracţie pentru ovrei, bătaie de joc a negrilor, arabilor şi traficanţilor de ceea ce numim „carne vie". Presa o armă în mâna ovreiilor bogaţi; ziariştii neevreii? Simple unelte scriitoare în mâna aceloraşi. Poliţiile ordinare? Şi cele secrete? Instrumente în mâinile aceloraşi, medicii la fel. Tot acest imperiu tentacular este numit de unii comentatori „de infiltraţie". Aşa pare şi, poate, aşa şi este deocamdată. El este, însă, un imperiu deasupra imperiilor, este stăpânul stăpânilor. Ceea ce este dincolo de bine şi de rău. Este imperiul lui ESTE! Unde-s zeii oamenilor albi?

Doamne, nu există scăpare? Unde-i Asiria? Unde-i Assur? Unde-i Marduk? Ra? Quetzalkoatâl? Jupiter tonans, unde-i Imperiul roman? Roma „cea strălucitoare"? Dacia?

Chiar, aşa, Diavolului este atotputernic? Când se va înfiinţa şi o „Comisie de combatere (Luptă) a tiraniei iudaice (CCTI)". Se va înfiinţa cândva? Vor avea curaj albii vreodată? Aş fi tentat să spun că niciodată.

Totuşi, niciodată nu a fost şi nu este mai actuală ca acum (şi ca de acum mai înainte) formula lui Emil Cioran (din *„Schimbarea la faţă a Românieî"* mi se pare): „Dacă aş fi evreu m-aş sinucide!"... Cam asta ar fi mica meditaţie; fără valoare, evident!

G. UR.

---

* Comunicare ţinută la ADR, miercuri, 28 / 11. 2001 – ian. 2002.

Cu Eminescu despre idealul istoric al Rusiei

NUMAI PRIETENII ŢI-I ALEGI
Pe ceilalţi, VECINII, RUDELE ŞI DUŞMANII ţi-i
Dă DUMNEZEU sau, cine ştie, DRACUL...

De aceea ar trebui să recitim articolul semnat de Eminescu la 29 octombrie 1876 în Curierul de Iaşi intitulat IDEALUL ISTORIC AL RUSIEI, care, asemenea multora din cele scrise de controversatul nostru poet, ilustrează clarviziunea lui şi mai ales actualitatea operei politice eminesciene.

Probabil că aceste calităţi ale lui i-ai constituit acest capital de adversitate şi contestaţie care a mers până la trimiterea la închisoare a cărţilor sale, interzicerea operei politice şi denunţarea lui ca „scriitor fascist".

Grav nu este însă anti-eminescianismul unor oameni precum Moses Rosen sau Zigu Ornea. Ne-ar fi mirat dacă nu ar fi fost.

În schimb, ni se pare cel puţin ciudat că nu există o catedră Eminescu în universităţile româneşti aşa cum lipseşte una Mircea Eliade sau Emil Cioran ca să nu mai vorbim de o universitate care să-i poarte numele lui Nae Ionescu şi, unde să se studieze, între altele, şi „dosarul"... „De ce au fost trimise la închisoare cărţile atâtor români în perioada blestemată 1945-1990."

Evident, toate cele propuse de noi nu stau în puterea noastră şi, de aceea, noi ne vom opri la ceea ce ni se pare realizabil! Şi, anume: să spunem celor puţini care ne citesc că ceea ce ni se întâmplă ne-au fost prorocite de Eminescu.

Aşadar, „spre deosebire de statele Europei, scrie Eminescu, unde comportarea în afara ţării se schimbă în funcţie de ceea ce se petrece înăuntru, Rusia manifestă o fixitate energică aceasta fiind poate unica putere care BĂTÂND s-a LĂŢIT, BĂTUTĂ nu a pierdut nimic, SAU APROAPE NIMIC şi nici o bătălie pierdută n-a făcut-o să piardă ţinta fixată înainte: DE O MIE DE ANI EA NU VEDE CU ALŢI OCHI decât cu ACEEAŞI pe care-i AVEA LA ÎNTEMEIEREA URIAŞEI SALE PUTERI".

Folosindu-se de cartea apărută la Petersburg în 1871, sub titlu RUSIA semnată de N. I. Danielewski, Eminescu ne dezvăluie ceea ce se va întâmpla după cel de al doilea război mondial pentru că „această carte este o copie îndestul de credincioasă a opiniei publice din Rusia şi IDEILE DEZVOLTATE ÎN EA NU SUNT VISURILE

(continuare în pag. 6)

Tacitus jr.

GENERAŢIA CEAUŞESCU

Reinvestiţi, prin prezentarea la urne a aproximativ 53% din populaţia ţării, cu drept de vot pentru un nou „cincinal" de „patru ani" echipa care ne-a propus un viitor luminos cu vize *schengen* şi intrare triumfală în structurile Europei este formată fie din colaboratorii imediaţi ai pseudo-pantofarului din Scorniceşti – este drept preşedinte de onoare al Academiei Române – precum Ion Iliescu (iniţiatorul şi coordonatorul asasinării fostului său şef), Adrian NĂSTASE – ginere de ministru al Agriculturii, pe vremea când vacile ceapiste nu atingeau producţia de lapte a caprelor chiaburiste, şi de la care actualul prim pare a-şi fi însuşit un pospai de cunoştinţe, la fel de creatoare precum cele care au produs colectivizarea – (la care se pare, că dânsul rămneşte şi acum)- , Triţă FĂNIŢĂ aşa de corupt încât chiar „ceaşcă" l-a trimis în puşcărie, generalul Marcu lăudător impertinent al Securităţii şi isprăvilor ei, Priboi – din aceeaşi gaşcă, Apostolache preşedinte de CAP după ale căror beneficii personale lăcrămează mereu şi care se pare că a uitat că deşi 50% din mâna de lucru a ţării trebăluia în agricultură – („moştenire" care nu pare să ne părăsească curând) – culesul se realiza cu învăţătorii, elevii, studenţii, soldaţii şi personalul medical din spitale vătăfiţi de politrucii satelor şi vegheaţi, batjocoritor de brigadierii ceapişti.

Nu trebuie să-i uităm pe mulţi, mulţi alţii – de la Talpeş la Văcăroiu cu *văcăreii* şi *văcarii* aferenţi, Bivolaru şi vaşnicii săi apărători – Florică fante de Ferentari, Cozmâncă mâncător de utecişti, *hrebenciucul* descoperitor al fantasticei Românii plină de ciubucari şi jecmănitori şi alţi *stănculeşti, teodoreşti*, cu sau fără păr *chiţaci* sau *opaschi*-şti la care se cuvine să adăugăm fiii, nepoţii sau ginerii nomenclaturiştilor de ieri pentru că, nu-i aşa, „fiii stăpânilor noştri merită să fie stăpânii noştri", fie dintre argaţi şi mercenarii cu dosare dalmaţiene bine pătate ca să poată răspunde mintenaş la hăis sau cea.

Caracteristica generaţiei Ceauşescu este tendinţa spre „dezvoltarea multilaterală" de unde li se trage şi priceperea în toate, adică în nimic – sau cu vorba poloneză, *„şapte meserii, paisprezece nenorocirI"* iar comportarea ei demonstrează că Voltaire avea dreptate când afirma că „niciodată nu este mai înjosită specia umană decât atunci când ignoranţa este înarmată cu puterea".

Niciunul dintre ei nu a auzit de principiul lui Peter iar dacă au auzit sunt convinşi că nu-i vorba de „capra lor ci de a vecinului"; şi, chiar dacă se recunosc în rezultatul final şi anume atingerea limitei „incompetenţei", sunt convins că „merge şi aşa" – dovadă cei 50 de ani care au dus România pe „culmi de progres şi civilizaţie".

Pentru că a doua „caracteristică a generaţiei Ceauşescu – este credinţa că „partidul fiind în toate" dacă te ţine în braţe „secretarul general" atunci nu-ţi rămâne decât o singură obligaţie: cea despre care vorbea Daniel Bănulescu în cărţulia publicată mai an: te pup... conducător măreţ"- dascălul în domeniu fiind o celebritate supraponderală şi poetică a mai multor partide şi comiţii.

O altă caracteristică a „fiilor fiului ales al poporului" este dragostea lor pentru justiţie – şi mai ales pentru servitorii ei: i-au luat în braţe şi nu-i mai scapă. Iar ei sărmanii, fac tot ce li se cere ca toată lumea să se simtă bine: şi ea, şi ei. (Să nu spuneţi că asta ţine de prostituţie că nu-i frumos).

Rezultatul: te dai cu generaţia, îţi faci de cap, fie ca *iorgovanii*, fie ca *bivolarii*, fie ca VĂCĂROIU bântuit de iubirea „vântului" şi totul se termină cu un recurs în anulare: se cheamă, în lumea jurisprudenţelor, „recursul bunicuţei".

Ca şi pe vremea „dunării gândirii" generaţia iubeşte trei lucruri: colectiva, fabrica de stat cu căpuşele libere la îmbarcare şi partidul unic.

I-a săltat inima când a auzit că basarabenii au dat cu votul în lagărul comuniştilor; le-a plăcut peste poate Miloşevici dar au pus căluş bucuriei pen' că s-a întâmplat ce s-a întâmplat; şi se pregătesc pentru marea păcălire a Occidentului.

(Dar nimeni nu vrea să spună că votul din Basarabia nu este altceva decât rezultatul „podurilor de flori" când în realitate era nevoie de „punţi economice". Pentru a înţelege diferenţa dintre guvernările incompetenţilor ultimilor 11 ani şi cele meritorii, să ne amintim de ceea ce s-a întâmplat tot în decurs de 11 ani când regele Carol I a preluat o ţară sărăcită, batjocorită, încolţită de trei imperii lacome, în încetarea de plăţi şi căreia nimeni nu voia să-i dea împrumut nici măcar un şfanţ, tributară Turciei, ameninţată de Rusia care-şi făcuse „cale liberă, drum bătut" prin cele două principate).

Este adevărat că regele venea de la Sigmarinen, dintr-un castel nu dintr-o „şatră" (afirmaţia aparţinea senatorului Vadim Tudor) de la Olteniţa – fostă raia turcească; era german şi nu un Năstase; devenise roman şi nu-şi va schimba naţionalitatea pentru nimic în lume; şi-a adus agonisita din fosta lui ţară şi-a transformat-o în castelul Peleş şi în fundaţia Carol I a cărei construcţii îşi continuă existenţa în ciuda faptului că generaţia Ceauşescu nu-i redă numele celui care a creat-o; sunt urmaşii celor care au distrus capodoperele lui Mestrovici; şi cei care au incendiat-o în decembrie 1989 nimicind manuscrisele cărturarilor români pe care i-au ucis în cei 50 de ani când ţara a fost condusă de cei „patru boi cu lanţu-n coarne".

Veţi fi spunând că bună parte – mulţi cu gura foarte puţini cu fapta au contribuit – deşi mai corect ar fi să spunem că au beneficiat la schimbarea din 1989.

Dar ei nu au dorit o revoluţie ci doar o schimbare.

mai, 2001.

(continuare în pag. 6)

Juvenal jr.

(urmare din nr. 52 – 53, 2001)

Calvarul românilor strămutaţi din Cadrilater

De la început trebuie să spunem că desfăşurarea operaţiunii de strămutare a avut loc într-un moment deosebit de dramatic pentru ţară, când teritoriul naţional fusese sfârtecat din trei părţi, iar duşmanii pândeau la noile frontiere un moment favorabil pentru un nou asalt asupra României, când trebuia să primească alte sute de mii de refugiaţi din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Nordul Transilvaniei, iar mijloacele de transport, spaţiile de cazare, resursele alimentare, de îmbrăcăminte şi medicamente de care dispunea statul român erau modeste.

Strămutarea s-a făcut în grabă încât recolta de toamnă a anului 1940 nu s-a mai strâns de pe câmp de către cei care plecau. Cu toate eforturile depuse de aparatul de stat pentru asigurarea ordinii interne, lanurile de porumb erau supuse peste tot stricăciunilor [7]. Populaţia românească din Cadrilater s-a evacuat cu mijloacele de transport cele mai diferite: cu trenul, cu automobilele şi mai ales cu căruţele; posesorii de turme de oi, cei mai mulţi români macedoneni, au pornit pe jos, pe lângă ele, până în satele din Nord, care le fuseseră destinate. Cei din apropierea Dunării, din judeţul Durostor, au trecut fluviul cu bacul, poposind un timp în jud. Ialomiţa, apoi şi-au continuat drumul mai departe, în Dobrogea. În staţiile CFR de destinaţie erau ajutaţi de localnici să se deplaseze în localităţile unde erau repartizaţi. Astfel, dintr-o adresă a Prefecturii Tulcea , din 25 noiembrie 1940, aflăm că i se punea în vedere preotului plăşii Gurile Dunării ca până a doua zi, 26 noiembrie ora 8^{00} dimineaţa, să mobilizeze în gara Tulcea 60 de locuitori cu căruţele pentru a transporta refugiaţii din Cadrilater, ce vor sosi cu trenul, în comuna Beştepe [8].

Din „Darea de seamă a Prefecturii judeţului Tulcea pe perioada 6 septembrie 1940 – 15 august 1941" aflăm că din acest judeţ au plecat în acest interval de timp 31. 453 locuitori de origine bulgară şi 6. 485 locuitori de origine etnică germană [9] ; în schimb, au fost „recolonizaţi" 24. 016 „colonişti, din populaţia refugiată din Cadrilater" [10].

„La repartiţia pe comune s-a ţinut seama mai mult de suprafaţa de pământ, fără ca (sic!) Comisariatul General (al Colonizării; n. n.) să ia în seamă şi disponibilităţile de cazare" [11], se mai spune în această *Dare de seamă*. Din această cauză, până să fie transferaţi în alte localităţi, unde să li se asigure atât locuinţă cât şi suprafaţa de pământ cuvenită, de 10 ha. , „se aglomerează mai mulţi într-o casă şi trăiesc în promiscuitate; incidentele sunt din această cauză inevitabile şi frecvente [12]. Din aceeaşi „Dare de seamă" aflăm: „condiţiile de viaţă ale acestora sunt cu adevărat impresionante; gospodăriile sunt aproape complet dezorganizate de peregrinarea prin alte judeţe. Cea mai mare parte (a refugiaţilor; n. n.) a fost obligată să vândă pe preţuri derizorii ceea ce luaseră din localităţile de refugiu pentru a asigura familiilor o existenţă iluzorie... Orice rezervă de produse sau de furaj este complet epuizată. Ceea ce li s-a distribuit din recolta de porumb şi din furajele rămase de la populaţia bulgară şi germană a fost repede consumat aşa încât solicită repede asistenţa oficialităţii. În contul despăgubirilor ce li se cuvenea pentru recolta rămasă în Cadrilater unii au primit între 500 – 2000 lei. cei mai mulţi nu au primit nimic" [13]. Ca să ne dăm seama cât valora această sumă menţionăm că la această dată la Băcănia Gavril Cosma din Tulcea erau următoarele preţuri: 110 lei kg. brânză; 26. lei 1 kg. cafea surogat; 8 lei 1 kg. orz; 9 lei 1 kg. porumb; 180 lei 1 kg. de bomboane [14]. În continuare, din „Darea de seamă" aflăm: „Deşi sunt veniţi de câteva luni în judeţ, totuşi sentimentul de provizorat al aşezării lor, pe care îl creează Comisariatul General al Dobrogei prin impreciziunea măsurilor pe care le ai şi prin transferarea lor dintr-o comună în alta sau chiar dintr-un judeţ în altul, îi opreşte de la orice gând de muncă şi de refacere a gospodăriilor pe care nu l-ar fi putut da decât certitudinea unei definitive stabiliri în aceste locuri" [15].

Sosirea refugiaţilor în prag de iarnă a mărit suferinţele acestor oameni care ajung astfel în situaţii disperate, cum este cazul lui Colce Cristescu, refugiat din Durostor cu soţie şi doi copii, care, într-o plângere către Prefect, cere ajutor grabnic „fiind desculţi şi dezbrăcaţi, suntem expuşi a ne îmbolnăvi şi chiar a muri de foame" [16].

După înlăturarea de la conducerea ţării a Mişcării Legionare, de către generalul Ion Antonescu, în ianuarie 1941, lipsind spiritul de ordine şi de dăruire al acestuia în conducerea statului, situaţia populaţiei strămutate s-a agravat. O „Notă informativă" a elevilor Şcolii de Război, Secţia Intendenţă, delegaţi cu operaţiuni de blocare a cerealelor disponibile în judeţ, în vara anului 1941, la începutul Războiului Sfânt, arăta că refugiaţilor din Cadrilater nu li s-au fixat definitiv locuinţele, astfel că nu au nici o milă pentru cele în care locuiesc temporar; nu li s-a fixat definitiv pământul ce au de lucrat, din lipsă de ocu -

(continuare în pag. 12)

prof. **Ion ŞTEFAN**

---

[7] A. F. S. Dos. 1294 / 1940, f. 42;

[8] A. F. S. Idem, f. 309;

[9] Este ştiut că Germania îşi retrăsese etnicii germani din Basarabia şi Nordul Bucovinei după ocuparea acestora de către URSS. Faptul că şi-i retrăgea şi de aici, după 7 sept. 1940, să însemne oare că Germania se temea de ocuparea Dobrogei de către URSS? ;

[10] A. F. S. Dos. 1308 / 1941, f. 230:

[11] Idem, f. 221;

[12] Ibidem;

[13] Ibidem;

[14] A. F. S. Dos. 1294 / 1940, f. 418;

[15] A. F. S. Dos. 1304 / 1941, f. 221;

[16] A. F. S. Dos. 1294 / 1940, f. 308;

(urmare din pag. 4)

* **(Generaţia...)** care să le dea posibilitatea să-şi rumege în linişte şi la vedere ceea ce au agonisit pe vremea şefului lor suprem care ţinea cu dinţii la o lege ce se numea „a câştigurilor ilicite" notată cifric 18 (Lege care continuă să existe aşa cum poate sta ascuns în pământ o mină anti-personal pe care o poate reactiva cel căruia detonarea ei i-ar fi folositoare.).

Dovada afirmaţiilor noastre este clară dacă ţinem seama de ceea ce s-a întâmplat în România în cei 11 ani, comparativ cu ce s-a petrecut în unele din fostele „landuri" sovietice.

Mai mult: extinderea mizeriei s-a făcut dinadins pentru că totdeauna partidele comuniste s-au cripto-comuniste şi-au făcut mendrele mai abitir acolo unde lumea este flămândă – aşa cum şobolanii se simt în largul lor, acolo unde nu sunt pisici, şoricari, curăţenie, ordine, bunăstare.

Iată de ce afirmăm că generaţia Ceauşescu va contribui la demolarea României continuând ceea ce au început, cu sprijinul consilierilor sovietici Dej- Ceauşescu şi ai lor.

Ei sunt „piloţii orbi" despre care Mircea Eliade scria acum peste 60 de ani: „Imoralitatea clasei conducătoare româneşti care deţine puterea politică nu este cea mai gravă crimă a ei.

Că s-a furat ca în codru, că s-a distrus burghezia naţională în folosul elementelor alogene, că s-a năpăstuit ţărănimea, că s-a introdus politicianismul în administraţie, în învăţământ, că s-au deznaţionalizat profesiunile libere – toate aceste crime împotriva siguranţei statului şi toate aceste atentate contra fiinţei neamului nostru, ar putea să fie iertat.

Dar cred că este o crimă ce nu poate fi niciodată uitată: aceşti aproape 60 de ani ce au trecut de la sfârşitul ultimului război, ani pe care nu numai că i-am pierdut (şi când vom mai avea înaintea noastră o epocă de PACE) dar i-am folosit cu o satanică voluptate la surparea lentă a statului românesc modern. Nu e vorba de o simplă găinărie politicianistă, de un milion sau de o sută de milioane furate, de corupţie, bacşişuri, demagogie şi şantaje. Este ceva infinit mai grav: OAMENII CARE NE-AU CONDUS şi NE MAI CONDUC ÎNCĂ, NU MAI VĂD!" . dar au văzut vreodată?

(urmare din pag. 3)

* **(Cu Eminescu...)** UNUI FILOSOF CI IDEALUL ISTORIC AL URIAŞEI PUTERI DE LA NORD".

„Teoriile acestea nu sunt lipsite de oarece măreţie şi de o manieră de a privi istoria universului într-un mod specific: SLAV"... „În orice caz - ne atrage atenţia Mihail Eminescu - ni se pare ciudat cum noi, românii, care trăim lângă Dunăre, suntem cu totul cufundaţi în ideile Occidentului, pe când din toate părţile împrejuru-ne pulsează o viaţă istorică care în dispoziţia ei generală se deosebeşte atât de mult de istoria Occidentului. Câteodată ar trebui să ni se pară că suntem o muchie de despărţire între două lumi cu totul deosebite şi că este în interesul nostru de a cunoaşte amândouă lumile acestea".

El afirmă că misiunea Occidentului în Orient „ar fi cucerirea economică, proletarizarea raselor orientale prin industria străină, prin robirea sub capital străin în timp ce cealaltă parte a lumii nu este mişcată de un curent economic ci de unul istoric şi religios" (mai apoi utopic - cel comunist - care se ştie i-a dat posibilitatea Rusiei să-şi întindă ghearele peste tot globul). (Din fericire pentru lume şi din nefericire pentru stăpânii Rusiei sovietice, visul s-a sfărâmat. Dar el continuă să se menţină în mintea actualilor conducători ai Rusiei care se află, acum, în plină ofensivă.)

După cel de-al doilea război mondial şi nu ca urmare a unor succese militare sau realizări economice şi culturale ci sprijinului dat de Occident în frunte cu Statele Unite îmboldite de interese străine Americei, Rusia a reuşit să împlinească în mare măsură dorinţele semnalate în cartea analizată de Eminescu: instalarea Rusiei în fruntea unei confederaţii care cuprindea:

1. Boemia, Moravia şi partea de nord-vest a Ungariei;
2. Serbia, Muntenegru, Boznia, Herţegovina, Albania de nord, Banatul, Croaţia, Slavonia, Dalmaţia, Corintia, Stiria;
3. Bulgaria;
4. Regatul României cu partea de sus a Bucovinei, Transilvania până la Mureş şi parte din Basarabia rusească - această cedare urmând a fi compensată cu Delta Dunării şi Dobrogea (ce urmau să fie ocupate de ruşi);
5. Regatul grecesc cu Tesalia, Epirul, partea de sud-vest a Macedoniei, Candia. , Rodos, Ciprul;
6. Regatul maghiar constând din acele părţi ale Ungariei şi Transilvaniei câte sunt locuite de maghiari şi câte or rămânea după împărţirea între Boemia, Serbia şi România;
7. şi ca o încununare a visului, fireşte ar fi trebuit să intre pe harta URSS şi Ţarigradul cu împrejurimile sale.

S-au pus limite acestor vise?

Nu! Deşi Anglia respectase peticul de hârtie semnat de Churchill cu Stalin în Grecia izbucneşte războiul organizat de sovietici şi purtat de oamenii lui Markos; cam în acelaşi timp s-a declanşat conflictul pentru insula Cipru - nici azi rezolvat; şi ani de zile între Grecia şi Turcia s-a menţinut un „casus belli".

Cine se afla în umbra lor şi cine aştepta să-i pice ceva? Rusia!

Pentru că „nici o bătălie pierdută n-a făcut-o să piardă ţinta fixată dinainte" (M. Eminescu)

Iar recenta alipire a Bielorusiei şi urcarea pe tron a comuniştilor în Moldova, şi curtea făcută de Rusia marei sale vecine Ucrania, şi menţinerea unei imposturi istorice dotată cu o armată şi care se

(continuare în pag. 7)

SERILE BISERICII SF. ILIEI GORGANI
INVITAŢIE

În fiecare lună (începând cu luna octombrie 2001), în prima miercuri, între orele $18^{30} - 20^{00}$, aşadar timp de 90 de minute, după slujba Vecerniei, **Biserica Sf. Ilie Gorgani şi Fundaţia BUNA VESTIRE,** vă invită, şi pe viitor, să participaţi la o conversaţie ce va ocupa, alternativ, două TEME:

- una dintre ele se va adresa problemelor SPIRITUALE ţinând de o mai bună înţelegere a relaţiilor dintre OM şi DUMNEZEU, dintre credincioşii Bisericii Ortodoxe Române şi slujitorii acesteia, dintre lumea de aici şi cea de dincolo;

- a doua va fi axată pe viaţa noastră cea de toate zilele încercând să participe la clarificarea căilor prin care am putea ieşi din hăţişul politic, economic, profesional, educativ în care ne-au împins cei 50 de ani de minciună, corupţie şi violenţă prin care a trecut şi din care, din nefericire încă nu am ieşit.

Biserica, sub al cărei acoperiş fizic – dar mai ales spiritual ne aflăm nu se implică politic – în sensul că nu îşi propune să adere la o ideologie anume, să apere un partid politic împotriva celuilalt.

Ci fiind deasupra celor pământeşti, ştiind, însă, din învăţătura lui Iisus, că „trebuie să dăm Cezarului ce-i al Cezarului" ... ceea ce nu înseamnă că i se dă acestuia dreptul să încalce spiritualitatea creştină şi nici obligaţiile pe care le are faţă de fii acestei ţări, omenii care l-au ales, îl plătesc, îl pot trage la răspundere şi, la nevoie, au voie să-l destituie, BISERICA are căderea să-şi apere credincioşii, să-i îndrume şi să-i corecteze.

Este ceea ce ea a făcut din totdeauna: a fost casă de învăţătură şi de cultură; adăpost în timpul năvălirilor străine; au fost înfiinţate, prin ea, „bolniţele" pentru cei în suferinţă, a adunat şi păstrat mărturiile trecutului şi a înfiinţat primele clase pentru învăţătura copiilor iar preoţii lor au pierit în temniţele comuniste.

Primele teme spirituale au fost: RUGĂCIUNEA (octombrie cu o continuare în noiembrie), POSTUL (decembrie), ŞOMAJUL (ianuarie 2002).

Fiecare dintre cititorii noştri –şi nu numai – sunt rugaţi să participe la discutarea subiectelor propuse, ele fiind comunicate, din vreme, atât prin revista noastră – BUNA VESTIRE (revistă care va publica integral – de aici înainte – , sau în rezumat, convorbirile noastre) cât şi prin afişaj.

Viitoarele subiecte se vor alege, în conlucrare cu părintele paroh Vasile GORDON şi părintele Emil BĂBUŞ, gazdele noastre binevoitoare, tot pe teme spirituale şi vor fi: „Sensul Sf. Liturghii" ; textul lui Nae IONESCU – „Biserica Ortodoxă"; „Sfinţii ortodoxiei"; „Marile sărbători ale creştinătăţii" ; analiza unei cărţi fundamentale: „Istoria Religiilor" de Mircea Eliade; SEMANTICA TEOLOGIEI etc.

În ce priveşte „problemele cetăţii" ne propunem şi vă propunem să vă vorbim despre „terorism" ; MONDIALIZARE; FISCALITATEA şi IMPOZITUL GLOBAL; PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE; REFORMA; ÎNVĂŢĂMÂNTUL.

Iar în ce priveşte tehnologia convorbirilor noastre să ne amintim acele reguli şi datorii ce trebuie respectate mai ales atunci când ne întâlnim în Casa Domnului:

1. Să spui tot ceea ce se cuvine ţinând seama însă că timpul nostru are anumite limite;

2. Fără AUTOCENZURĂ şi pentru aceasta trebuie să disociem faza de creativitate de cea de evaluare;

3. Fără CENZURĂ: dacă aceasta face judecăţi de valoare, asupra ideilor celorlalţi, atunci introducem evaluarea înaintea încheierii producţiei; iar dacă poziţia noastră este cea a unui şef se va produce un blocaj.

Să nu uităm că cenzura poate lua forme subtile: de pildă râsul; sau discuţii în timp ce este expus punctul de vedere; ca să nu mai vorbim de întreruperi, întreruperi care pot duce la mutism pe vorbitor;

4. În fine, să nu uităm că nu-i permis să jefuieşti nepedepsit ideile altora, să le schimbi sensul original, să le desfigurezi.

Şi, mai ales, să nu uităm că ne aflam sub acoperişul Casei Domnului, prin bunăvoinţa părintelui paroh Vasile GORDON, căruia îi mulţumim pe această cale, şi în paza Sfintei Fecioare MARIA şi a FIULUI lui Dumnezeu întrupat în aceea care a spus: „Fie mie după cuvântul tău!"!

Altfel spus: trebuie să ne comportăm cuviincios!

Aşa să ne ajute DUMNEZEU!

ian. 2002.

Fundaţia BUNA VESTIRE

Notă: Ne întâlnim în ziua de miercuri, 6 martie 2002, orele 18^{30}. Tema: Corupţia...

(urmare din pag. 6)

* **(Cu Eminescu...)** numeşte Transnistria, şi ciudata *găgăuţie* şi vizita pe care în aceste zile o fac mai marii Chinei, vizită cu un traseu semnificativ: Ucraina, Bielorusia, Rusia, Moldova şi Malta oare nu ne spun nimic şi nu ilustrează clarviziunile poetului?

Poate că vom înţelege ce este cu dosarul Eminescu, ce este cu structurile paralele despre care vorbea Horia Sima în conferinţele sale despre comunism şi ce rol au avut podurile de flori în locul unor poduri economice, militare şi culturale care să spulbere, aşa cum cer studenţii lituanieni în ţara lor, minoritatea rusofonă care a colonizat Basarabia voievozilor întru împlinirea IDEALULUI ISTORIC AL RUSIE!

Iar dacă adăuga ceea ce se întâmplă în Moldova acum şi acuza de „imperialism românesc" de care se leapădă ca de Satana guvernul neo-comunist de la Bucureşti. Poate că vom înţelege că ar trebui în locul lor unor „ţipurituri" tâmpe şi discursuri găunoase, de ziua poetului să înscriem în programa liceelor şi universităţilor studiul operei politice, mai actuale azi ca niciodată – semnată de Eminescu.

(urmare din pag. 1)

*** (DATORII...)**

Absenţii noştri de azi sunt doi dintre cei şapte tineri care în iarna lui 1937 au fost ucişi în luptele din Spania; prezenţa lor acolo nu era decât continuarea acţiunii Mişcării Legionare împotriva comunismului, acţiune a cărei justificare este astăzi mai evidentă decât atunci: ne-a arătat-o *Cartea neagră a comunismului* şi o vedem zi de zi la noi în ţară victimă a devastatoarei agresiuni a acestei „orori pline de dezgust, mizerie, plictis şi lacrimi" cum numea comunismul un alt istoric francez, Pierre Chaunu; şi asupra lui ne-a prevenit Corneliu Zelea Codreanu.

Ionel I Moţa şi Vasile Marin au plecat în Spania nu ca să ucidă ci ca să apere; „se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos" a scris Moţa într-o scrisoare către părinţii lui; nu se duceau ca să capete decoraţii sau grade şi solde ci ca să demonstreze tuturor că legionarii îşi împlinesc legămintele atât în faţa lui Dumnezeu, în faţa lumii şi în spiritul Legiunii.

„Iar atunci când – ne spune Nae Ionescu – treceau trupurile celor morţi pe drumurile ţării au început să iasă ţăranii cu lumânări înainte, ca la prohod. Dar, lucru de mirare, ţăranii ieşeau cu lumânări albe nu cu lumânări galbene. Veneau ţăranii cu lumânări albe. Vă rog să credeţi că aici este foarte multă metafizică"

iar noi, puţinii care mai suntem pe acest pământ şi care am fost martorii modului în care cetăţenii ţării au luat parte la despărţirea de eroii lor nu putem uita. Dar, de abia acum ne dăm seama că observaţia lui Nae Ionescu este deosebit de semnificativă.

Dar care mai sunt urmele „memoriale" se întreabă Paul Ricoeur?

Una dintre ele ar fi cea a memoriei corticale; a celei psihice şi, în al treilea rând, cele materiale. Cu aceasta a treia dimensiune a memoriei, cea a urmelor materiale, documentare, ne aflăm în domeniul istoricului unde istoria şi memoria se îmbrăţişează.

Există însă o altă mărturie: cea pe care ne-a lăsat-o Căpitanul în **„Însemnările de la Jilava"**: „Iată-l, lângă General, în cămaşa verde şi încins, pe Marin, eroul de pe câmpiile spaniole.

Moţa, frate drag Moţa, mi se rupe inima când te privesc. Am pornit amândoi, eram aproape copii, acum 15 ani, în această luptă. Te văd ager şi netemător. Înfruntând adversităţile. Sfredelind cu ochii de oţel inima duşmanilor.

Te văd mai târziu copleşit de greutăţi şi sărăcie, într-o ţară în care pentru Ion Moţa nu se găsea pâine. Pentru această sărmană de pâine, în România, nu era de ajuns numai capul tău mare, îţi mai trebuia şi o inimă de trădător.

Te văd muncind cu disperare. Te văd obţinând succese strălucitoare la examene, în presă, la bară, la catedră.

Te văd târât în închisoare. Umilit şi plin de amărăciune. Îţi văd umerii încovoiaţi şi sufletul îndoliat de atâtea acuze mişeleşti. Te văd tremurând şi plângând pentru mine. Te văd plecând la moarte. Să faci acestui neam dovada supremă. Să ne eliberezi pe noi prin moartea ta. Să ne deschizi cu pieptul tău sfârtecat, cu picioarele tale rupte drumul biruinţei unei generaţii.

Şi uită-te acum, la noi, dragă Moţa. Eu stau aruncat ca un câine aici pe aceste scânduri. Mă dor oasele şi îmi tremură genunchii de frig. Ai noştri toţi, toată floarea acestei Românii zace în cine ştie ce temniţe.

Doamne, mă rog în noaptea aceasta de Înviere, primeşte-mi jertfa. Ia-mi viaţa. Căci, Ţie, o Ţară, nu-ţi trebuie puterile noastre, Tu vrei doar moartea noastră".

Nu Ţara le-a vrut moartea; ci duşmanii ţării.

Iar România plăteşte şi azi şi va plăti multă vreme, atât timp cât nu se vor împlini datoriile pe care neamul le are faţă de cei care au murit luptând pentru ea, care au fost ucişi şi lăsaţi în pulberea drumurilor ţării fără lumină, fără împărtăşanie, cei care au pierit în bezna închisorilor după mulţi, foarte mulţi ani de puşcărie. Ei ce nu au avut decât o singură vină: AU IUBIT ROMÂNIA!

Există şi înscrisuri care în loc să ne protejeze împotriva uitării se substituie efortului memorialistic când nu este – credem noi – un mijloc de a altera adevărata fiinţă a adevărului – aşa cum am întâlnit-o în prea multe făcături istorice scrise mai ales de urechişti sau, mai grav, mercenari.

O reală operaţie istoriografică – susţine Michel de Certeau – nu se poate realiza decât prin intermediul a trei faze: punerea în arhive, când trebuie să intervină discriminarea între ceea ce este autentic de ceea ce este fals! Apoi purcedem la explicarea şi înţelegerea cauzalităţii – PENTRU CE – şi, în fine, trecem la scriitura istorică, repunem şi clarificăm problema fundamentală – CEA A ADEVĂRULUI.

Nu ştiu care dintre istoricii Mişcării Legionare a făcut corect şi complet aceşti trei paşi. Şi, de aceea, îl înţelegem pe BORGES când afirmă că nu „ citeşte nici un ziar pentru că adevărul nu va fi accesibil decât romancierilor şi istoricilor". Şi nici acestora dacă vor veni la conducerea lumii „antirevizioniştii" şi vor închide pentru totdeauna şantierele adevărului istoric sau, ca la noi, arhivele vor fi închise până ce adevărul, aflat în miezul lor, nu va mai fi util nimănui sau va fi distrus aşa cum au fost distruse documentele aflate în biblioteca regelui Carol I rebotezată – fără nici un schepsis – în „universitară".

În războiul amintirilor, pe care-l traversăm, asistăm la o concurenţă aprigă ce opune istoria memoriei lucru pe care P. R. îl explică astfel: „competiţia dintre memorie şi istorie, între fidelitatea uneia şi adevărul alteia, adevăr ce nu poate fi tranşat pe plan epistemologic" – sau, mai limpede, el cere istoricilor să

(continuare în pag. 10)

De ce îl urâţi pe Eminescu?

Care mai de care „scriitor", „critic", „eseist", „profesor", „redactor" sau, cel puţin „asistentă la FPSA" - fosta „fănica fulgu"; care mai de care „progresisto - liberschimbist" sau doar „zoaie postcomuniste" şi, lucru de loc surâzător, cei mai mulţi dintre ie nişte „neica nimeni" - se adună periodic, sud diverse flamure, pentru a plămădi „dosarul lui Eminescu" - unul dintre ele fiind ilustrat cu „hârtia de una mie lei" pentru că, spune careva: „Eminescu s-a transformat într-o bancnotă, devenind astfel marfă".

Să nu vă imaginaţi că această ispravă ar fi fost o premieră; să credeţi că isprava de mai an este răbufnirea unor „demolatori de ultimă oră". Nu. Ei se înscriu în acţiunea care se va dezlănţui, sub ocrotirea tancurilor staliniste, prin ceea ce s-a numit „decapitarea elitelor româneşti" dar pe care ne-o semnala, în 1936 Mircea Eliade: „Nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că, dacă Eminescu ar fi trăit astăzi ar fi întâmpinat mai puţine greutăţi în zonele oficiale şi ar fi izbutit să-şi impună mare sa spiritualitate elitelor României întregite. Dimpotrivă, totul ne face să credem că, dacă ni se îngăduie termenul „carierea" lui Eminescu ar fi fost şi mai spinoasă. Asprul său fanatism naţionalist i-ar fi închis multe porţi. Intransigenţa sa politică ar fi atras asupra-i renumele de „huligan".

Mihai Eminescu ar fi fost azi „hitlerist" sau fascist. (A se vedea bătălia lui Moses Rosen, rabinul unora dintre „dilematicii" din dosarul amintit, pentru a împiedica publicarea integrală a operei eminesciene.)

Împotriva oricăruia dintre articolele lui politice scria Eliade, domnul Tudor Teodorescu-Branişte ar fi scris savuroase replici în „Adevărul" sau „Cuvântul liber" - aşa cum azi în *Dilema, Realitatea evreiască, Maraimne* sau *Partisan Revue*.

Ni s-ar fi spus că s-ar fi aflat în slujba nemţilor sau, cel puţin, în cea a burgheziei romane - precum afirma mai ieri Zigu Ornea.

„Iar - antisemitismul şi naţionalismul său - continuă Mircea Eliade ar fi stârnit împotrivă-i o cohortă de critici şi moralişti, care, în cel mai bun caz, i-ar fi vorboit despre obligaţiile României faţă de minorităţi, despre umanitarism şi alianţa noastră cu Franţa.

Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut într-un timp în care nu era crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp când nu se făceau reclamaţii la Paris".

Lucrurile sunt mult mai triste decât par la prima vedere. Căci dacă scrisul lui Eminescu ar fi fost cenzurat - pe vremea lui, dacă gazeta la care a colaborat ar fi fost suspendată - asta nu ar fi însemnat că „naţionalismul nu ar fi fost prezent în presa cotidiană: s-ar fi găsit o duzină de gazetari „mediocrii" care să spună, mediocru, adevărurile pe care ni le-a transmis, strălucit, Mihai Eminescu. Din punct de vedere istoric diferenţa este enormă: de o parte mediocritatea sterilă şi vociferantă, de alta geniul creator, viziunea profetică a destinului neamului românesc.

„În aceşti ani, susţine, la fel de profetic, Mircea Eliade, singurele probleme ce trebuie să ne preocupe sunt cele istorice: o Românie UNITĂ şi PUTERNICĂ, exaltarea spiritului ofensiv, crearea unui om nou, a unui om cu destin. Un asemenea om nu are nimic de învăţat de la naţionalismul politic. El nu poate învăţa decât de la un naţionalism istoric, de la sufletul şi voinţa de putere a câtorva inspiraţi".

Aşadar nimic nou sub soare: atunci - ca şi azi, la fel, în cartea istoricului american Fritz KAHN sau în dosarul *Dilemei* atacul nu este îndreptat doar împotriva lui M. Eminescu ci este vorba de o acţiune cu bătaie mult mai lungă.

Veţi vedea, anul acesta ce perle vor fabrica domnii Radu Ioanid şi Shapiro, specialiştii în ale „holocaustului" invitaţi cu multă trudă şi bani numeroşi de domnul Puiu Paşcu ca să-i dădăcească pe viitorii militari ai României cum devine cazul cu „panelele" destinate terorismului şi holocaustului.

Este adevărat că unul dintre „scriitoraşii" dilematici a murit - precum zice dânsul, de râs din pricina statuii din curtea Ateneului, şi ne spune T. O. BOBE, mortul adică, dacă „ceilalţi nu hohotesc este pentru că imaginarul cultural românesc l-a asimilat pe Eminescu, de mult, cu Iisus" iar azi „Eminescu a încetat să mai fie perceput ca un scriitor - de va fi fost vreodată căci începuturile sanctificării sale se pierd în negura vremurilor".

Şi mai adaugă dânsul o frază a cărei decriptare nu mi-a reuşit: „Rectitudinea spiritului critic, neînsoţită de teatralitatea gesturilor liturgice, este exilată într-o periferie a speciozităţii prăfoase incapabilă de inspiraţie iluminată". Dar T. O. BOBE fiind „mort de râs" nu ne mai poate ajuta !

În ce priveşte sculptura din faţa Ateneului, opera lui Jalea, pricina decesului scriitoraşului nu-l reprezintă pe Mihai Eminescu ci Luceafărul...

Alături de T. O. BOBE mai semnează Mircea Cărtărescu care, ne spune că se ocupă de „fapte": „poetul era mic şi îndesat; foarte păros; cu platfus la ambele picioare, cu aparenţa unui vagabond; nebărbierit, cu dinţii mari, galbeni, murdar pe haine şi îmbrăcat fără nici o îngrijire", la masă mânca cu zgomot, râde cu gura plină, un râs brutal; un om cu totul lipsit de maniere; avea o mână mică de copil, binevoitoare, neîngrijită, poate nespălată; abuza de excitante: cafea şi tutun; el ridica, când citea, când recita - totdeauna ochii cu duioşie spre podele (SIC); înjura într-un singur fel - „tu-i neamul nevoii"; nu arăta în nici un fel a POET (?!); cauza morţii va fi nu nebunia ci o endocardită învechită(?!); creierul în greutate de 1490 gr. avea aderenţe meningeale şi encefalită difuză"...

(continuare în pag. 12)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 8)

* **(DATORII...)** renunţe la festivisme şi comemorări şi să contribuie la transformarea unei memorii nefericite într-una justificată şi pacificată. „Altfel spus – continuăm citatul – repunerea în acţiune a raportului dintre trecut, prezent şi viitor, eliberează, cu ajutorul istoriei, PROMISIUNILE neţinute, chiar împiedecate şi refulate, prin evoluţia ulterioară a istoriei, la care un popor, o naţiune, o entitate culturală ar putea accede şi prin aceasta la o concepţie deschisă şi vie a tradiţiilor."

Dar NOI?

Înainte de a vedea bârnele sau paiele din ochii celorlalţi nu ar trebui să facem inventarul propriilor noastre obligaţii pentru a le da morţilor noştri certitudinea, singura de care au nevoie, că NU AU MURIT DEGEABA.

Trebuie să începem prin a găsi mormântul lor; apoi, să ne gândim la vorba lui Platon şi să le împrospătăm oamenilor, acestor minţiţi de atâta amar de ani, imaginea, „icoana celor doi" – aşa cum, în 1937, lumea purta la butoniere un mărţişor superb cu o janilie verde şi figurile celor doi imprimate în metal! Apoi să înscriem trecerea lor pe acest pământ printr-un monument.

Al doilea lucru ce trebuie împlinit cât mai repede pentru că puţinii care i-au cunoscu, i-au auzit şi văzut se duc şi ei în lumea umbrelor – să culegem toate amintirile acestor martori nepreţuiţi şi odată cu această istorie orală să încercăm să adunăm toate mărturiile scrise – de la articole de jurnal la scrisori particulare sau orice alte informaţii scrise; şi, din toate acestea, împreună cu opera lor scrisă să punem la îndemâna istoricilor documente pentru ca să fie înlăturate atât petele albe din povestea lor, dar, mai ales, minciunile acumulate de duşmanii Mişcării Legionare.

Al treilea lucru: să recitim jurământul legionarilor Moţa – Marin şi, pe cât ne stă în putere să-l împlinim: „Jur în faţa lui Dumnezeu. / În faţa jertfei voastre sfinte pentru Hristos şi Legiune, / Să rup din mine bucuriile pământeşti, / să mă smulg din dragostea omenească, / şi pentru învierea neamului meu, / În orice clipă, / Să stau gata de moarte. JUR!"

Şi, să nu uităm vorbele spuse de Corneliu Zelea Codreanu la jurământul cadrelor legionare: „Să punem inima, fruntea şi trupul lui Moţa şi al camaradului Marin temelie Naţiunii Române! Fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri româneşti. Să punem deci pe Moţa şi Marin baza viitoarei elite româneşti, care, ea, va fi chemată să facă din neamul acesta ceea ce abia întrezăreşte mintea noastră.

Voi, care reprezentaţi primele începuturi ale acestei elite să vă legaţi prin jurământ că vă veţi comporta în aşa fel, încât să fiţi cu adevărat începutul sănătos, de mare viitor al elitei române, că veţi apăra întreaga Mişcare Legionară ca ea să nu alunece pe căile afacerismului, luxului, traiului bun, imoralităţii, satisfacţiei ambiţiilor personale sau poftelor de mărire omenească.

Ei nu au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori şi să ne aşezăm noi în palatele acestei caste continuând exploatarea ţării şi muncii altora, continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare".

Şi mai avem o datorie pe care – mai ales după marea prigoană – nu am împlinit-o: UNIREA – pentru că ne spune Căpitanul - : *DRUMUL CEL MAI RĂU ESTE DESUNIREA; şi în IAD dacă ar merge trupa legionară, de va fi unită, va învinge tot iadul şi se va întoarce învingătoare. Mai bine mai puţini, trăind în frăţie deplină, într-o unitate perfectă, decât mai mulţi certându-se unii cu alţii.*

Şi mai ales să nu uităm cuvântul adresat de Ionel Moţa Căpitanului, la despărţire: *ŞI SĂ FACI, MĂI CORNELIU, O ŢARĂ CA SOARELE SFÂNT DE PE CER...*

Ei nu au putut-o face.

Dar NOI, noi ce le vom spune dincolo dacă nici una din datoriile faţă de morţii noştri, faţă de românii noştri, faţă de ţara noastră şi, mai ales, faţă de Dumnezeu nu le vom fi împlinit?

AFORISME ... BLÂNDE

Fericirea, ca educaţie şi comportament

* Fericirea este mulţumire sufletească gradată, nu absolută, girată de o conştiinţă morală, logică şi conştientă. De aceea, nimeni nu poate fi frustrat de ea atâta vreme cât ea este dependentă de virtuţile pe care omul şi le poate însusi în mod personal şi după voinţa sa, prin comportamentul său, râvna şi credinţa nelimitată, urmând căile mântuitoare ale învăţăturii lui Iisus Hristos.

* Fericirea este satisfacere, negarea ei renunţare la ea.

* Fericirea este contemplare, entuziasm, sănătate fizică şi morală, dăruire, sacrificiu, puritate sufletească, iubire intransigentă, caracter, muncă, bucurie, respect, finete comportamentală, disciplină, patriotism, credinţă în Dumnezeu, cu alte cuvinte o sumă de virtuţi trăite, exprimate în existenţa vizuală şi nevăzută a veşnicei deveniri.

* Fericiţi sunt cei ce spun adevărul măcar înaintea morţii pentru că adorm fără tulburări de conştiinţă.

* Fericirea este rezultatul unei străduinţe, a unei lupte dusă de om contra pornirilor satanice şi ispitelor pornite din interiorul său, dar mai ale a condiţiilor economico - sociale în care trăieşte. Ea constă în înfrângerea lor prin credinţă, prin muncă şi facere de bine, prin iubirea şi trăirea vieţii în armonie frăţească, deplină, cu toţi semenii săi; un dar, o recompensă sufletească a mărinimiei şi generozităţii divine propovăduită de învăţătura creştină prin cei patru evanghelişti, prin apostoli şi sfinţii părinţi ai Bisericii lui Hristos.

* Cântecul este expresia sonoră a fericirii.

Simion GIURGECA

Raubsystem

Oricine ne promite îmbunătăţirea care nu se datoreşte muncii, adică oricine ne promite un venit de forţe, fără ca noi să fi cheltuit pentru el, este un prestidigitator, care vrea să ne facă să vedem, că lucrurile ce le scoate la iveală, s-au ivit din NIMIC.

Ei ! Ex nihilo, nihil.

Din nimic, nimic iese.

Nu se poate sui apa, fără ca să fi scăzut undeva, nu se poate îmbogăţire din senin fără ca cineva să fi suferit.

Mihai Eminescu

Pentru a pricepe cum se realizează „jecmănirea unui popor" se cuvine să cercetăm un text ce se află în mss. 2264 semnat M. Eminescu:

„Gospodăria statului, la români, trebuie denumită cu termenul tehnic inventat de Roscher - „RAUBSYSTEM" - un sistem de răpire, adică de exploatare care ne nimiceşte economiile private, adică acel plus care se adaugă capitalului de reproducere, şi care face ca acesta din urmă să fie mai mare decât producţia care l-a precedat.

De aceea la noi producţia stagnează şi fiindcă o stagnare e cu neputinţă, înmulţindu-se trebuinţele - adică dezvoltarea subiectivă a dorinţelor omeneşti - iar aceste trebuinţe nu mai sunt proporţionale cu ceea ce se produce.

Rezultatul: şi capitalul primitiv este afectat. (Un exemplu din zilele noastre: dorinţa de a trăi mai bine decât munca pe care o prestau i-au îndemnat pe compatrioţii noştri să fure instalaţiile de irigaţie; sau cablul telecomunicaţiilor, sau dotările fostelor CAP-uri.)

Consecinţele: sunt vizibile cu ochiul liber."

De ce se petrec toate acestea ?

Din nou Mihail Eminescu: „Lipsa puterii de abstracţie, care-i caracteristică facţiunilor şi guvernelor de la noi, dă statului aspectul unei instituţii calculate numai pentru momentul de faţă, nici viitor, nici trecut măcar nu joacă un rol în această luptă pentru existenţă a cărei tendinţă este succesul momentan, o stare asemănătoare cu a unei naţiuni migratoare pripăşite pentru un timp oarecare pe o întindere de pământ, nepăsătoare la trecut, care-i indiferent în timp ce de viitor nu are grijă, încercând să stoarcă, în prezent, toate bunurile pe care acesta le poate da chiar dacă prin aceasta prezentul ar deveni incapabil de a forma temeiul unui viitor stabil." (Ilustraţia ultimilor zece ani: numărul imens de bănci şi fonduri de investiţii sau alte caritasuri care au jecmănit agoniseala multora dintre cetăţenii ţării.)

„Prin necunoaştere radicală a armoniei intereselor generaţia de azi consumă ca o flacără tot oloiul, toate izvoarele de existenţă, pe care le încarcă cu un consum prea mare încât generaţia ce-i urmează se va stinge ca putere de stat, ca un grăunte căzut pe un pământ cu desăvârşire sărăcit, incapabil de a o hrăni.

Finanţele României se ruinează?

Cine-i face, cum şi cine-i cheltuieşte, şi de ce?"

Ne vom sili, în aceste rânduri să semnalăm măsurile prin care cei mulţi, umili şi obidiţi, sunt jecmăniţi.

Să luăm un exemplu ale cărei date sunt uşor de verificat - deşi cafeaua nu este o „obligaţie" pentru poporul român aşa cum laptele, făina, carnea, locuinţele, apa de băut sau combustibilul.

Dar primul nostru exemplu se poate extrapola la toate celelalte.

Preţul „robustei" - cafeaua de referinţă la bursele internaţionale a pierdut încă 2,5% dolari - atingând la 1 februarie 2001 1047 dolari per tonă, ceea ce înseamnă aproximativ 1,047 dolari per kg, sau în lei cam 20.000 (este vorba de luna februarie 2001); iar, pentru că recolta este în creştere - estimându-se un excedent de 10-11 milioane de saci - adică 12% din producţia mondială - preţul, în nici un caz, nu va creşte.

Cumpărătorul român plăteşte kilogramul de cafea care nu este, adesea, nici cel indicat de etichetă, nici măcar vândut în termenul de garanţie, cu cel puţin 80.000 atingând şi 300.000 lei pentru anumite sortimente.

Al doilea exemplu: inflaţia. Cu ajutorul ei se realizează jecmănirea mai ales a celor săraci, a celor cu venituri provenite din salarii şi a producătorilor de bunuri perisabile - ceea ce înseamnă uriaşa masă a agricultorilor.

Cu sprijinul inflaţiei guvernele României - din ultimii zece ani, au nimicit agonisita a milioane de oameni care şi-au depus banii la CEC - acesta fiind singura instituţie comunistă în care cei mărunţi îşi puteau investi agonisita. (Toate celelalte forme de tezaurizare erau fie prohibite şi sancţionate, fie imposibil de realizat (nimeni, cu excepţia nomenclaturii şi slugilor din prima linie, nu-şi puteau cumpăra case, terenuri, case de vacanţă, etc.), fiind expus „intervenţiei legii 18".)

În decurs de zece ani degradarea banilor prin inflaţie a fost de peste echivalentul a 1000 - 1500: altfel spus 6500 lei depuşi la CEC în 1965 (valoarea a 30 de perechi pantofi Guban) valorează în 1994 (inclusiv dobânzile aferente) cât plata reparaţiei unui toc la un pantof!

Şobolanii inflaţiei continuă să ronţăie zi şi noapte, în „proporţie de masă" veniturile pensionarilor - (exceptându-i pe cei cu pensii uriaşe şi care folosind fondurile de investiţii şi sistemul Caritas - „specialitatea casei neo-comuniste" îşi măresc veniturile (În realitate, inflaţia anunţată de comisia de statistică nu corespunde realităţii în ce priveşte impactul majorării anumitor preţuri asupra pensiilor şi salariilor).

În coşul inflaţiei există mărfuri care contribuie la diminuarea valorii acesteia în timp ce preţurile care-l afectează zi de zi pe cel cu venit fix şi neindexat de cât la paştele cailor - sunt artificial diminuate.

feb. 2002.

(continuare în pag. 14)

Paul Spiru MICHAIL

(urmare din pag. 9)

* **(De ce îl urâţi...)**

Creierul acesta a fost uitat la soare, pe fereastră: s-a alterat şi a trebuit să fie aruncat în lada cu rămăşiţe, frunze şi ingrediente.

Când am terminat de citit articolaşul lui Cărtărescu mi-am adus aminte de versurile lui Eminescu:

Or să vie pe-a ta urmă în convoi de-nmormântare,
Splendid ca o ironie, cu priviri nepăsătoare...
Iar deasupra tuturora va vorbi vrun mititel, .
Nu slăvindu-te pe tine... lustruindu-se pe el
Sub a numelui tău umbră. Iată tot ce te aşteaptă.
Ba să vezi... posteritatea este încă şi mai dreaptă.
Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?...
Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege...
Dar afară de acestea vor căta vieţii tale
Să-i găsească pete multe, răutăţi şi mici scandale -
Astea toate te apropie de dânşii... Nu lumina
Ce în lume - ai revărsat-o, ci păcatele şi vine,
Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt
Într-un mod fatal legate de o mână de pământ;
Toate micile mizerii unui suflet chinuit
Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit

Alături de cei mai sus citaţi îl vom întâlni şi pe nelipsitul Zigu Ornea cu un articolaş având un citat din Petru Creţia - „Ei da, şi-a iubit neamul ca puţini, când cu luciditate, când PREA ADESEA cu părtinire. N-ar fi mare rău în asta, dar întreaga lui publicistică politică este IMENS XENOFOBĂ, până în fibra ei, orice ar spune sofiştii naţionalismului din ultimele decenii" (Nu vom polemiza cu cei doi morţi dar nu le putem trece cu vederea deficitul în ce priveşte buna credinţă).

Cu şiretenia cunoscută Zigu Ornea începe prin a face clasificări: „Eminescu este cel mai mare (ca şi cum ne-am afla la săritura în lungime sau cu prăjina), dar prin anii 1980 Liviu Russu îl îndemna să-l treacă la aur pe Lucian Blaga în timp ce Zigu Ornea socotea că Arghezi este cel mai important".

Clasificările de acest tip - în afara atletismului, or fi bune la cursele de cai sau la box - dar în POEZIE sunt cel puţin stupide.

De abia ieşit de sub pulpana lui Rusu iată-l cătărat de Al. George care i-ar fi spus că „gazetăria lui Eminescu de la Timpul nu era practic citită neavând nici un ecou", iar unii care o citeau, totuşi, susţine Zigu Ornea erau atât de indignaţi de antiliberalismul lui înverşunat încât l-au dislocat (sic) din funcţia directorială şi - i-au pus doi ŞEFI ca să-l controleze. (Ciudat de lucru: despre şefii ăştia nu prea mai ştie nimeni ceva, nici măcar numele în timp ce actualitatea gazetăriei lui Eminescu este la peste 100 de ani de la apariţia ei uluitor de vie.)

Explicaţia ne-o dă tot Zigu Ornea: „forţele retrograde - precum gazeta imundă Porunca Vremii - îl foloseau pe Eminescu care a fost în gândirea sa socio-politică, un PASEIST, care apela la argumente xenofobe şi S-A RIDICAT ÎMPOTRIVA EVREILOR, refuzând în 1878, în articole incendiare posibilitatea împământenirii lor, cum propuneau marile puteri întrunite la Berlin.

Iar concluzia zdrobitoare: „toate curentele noastre de idei, ROMANTIC-AGRARIENE - sămănătorismul, gândirismul, naeionescianismul, legionarismul, CARE AU CONDAMNAT PROCESUL IVIRII ROMÂNIEI MODERNE de la 1848 încoace (...) s-a folosit de gazetăria lui Eminescu ca de un standard de mare preţ":

Norocul nostru şi al României a venit odată cu pogorârea din tancurile ruseşti, primite cu ovaţii şi flori de prietenii şi rudele domnului Ornea de ieri şi de azi. Ceea ce a dus – cum se vede la ivirea României moderne - din care au fugit şi coreligionarii lui Moses Rosen, dar şi mulţi români.

Şi mai afirma dânsul - fără să ne dea vreun exemplu, că „orice examen critic (al operei lui Eminescu) este interzis cu străşnicie de aceşti zelatori în EXTAZA TOTALĂ (sic).

Articolaşele din „dosarul Eminescu" - inclusiv cel semnat de dl. Ornea dovedesc că interzicerea nu funcţionează – pentru că nu a existat niciodată!

În schimb, noi îi putem numi pe cei care le-au interzis nu numai opera, dar şi viaţa, cei care i-au dat afară din casele lor şi bibliotecile ţării, care le-au furat şi distrus operele şi bibliotecile - începând cu cea aparţinând lui Lovinescu şi terminând cu cea a mânăstirii din Toteştii Haţegului, care i-au împins la moarte pe Dragoş Protopopescu, pe Puiu Garcin sau pe Radu Gyr, cei care timp de 50 de ani, în frunte cu faimosul Moses Rosen, au împiedecat publicarea operei lui Mihai Eminescu.

Cred însă că răspunsul la întrebarea noastră, din titlu, este dat de Zigu Ornea şi face parte din acţiunea mult mai vastă, azi globalizată prin participarea unor „antiromâni" care nici măcar nu se pot „lăuda" cu naşterea lor pe pământ românesc.

Iar, cu vorbele lui Miguel de Cervantes Saavedra, trebuie să recunoaştem că „sunt unii care se ostenesc să caute şi să afle nişte lucruri care odată găsite, se dovedesc a nu fi de nici un folos înţelegerii sau minţii".

(urmare din pag. 5)

* **(Calvarul...)** paţiei, stau toată ziua în cârciumă; nu trăiesc decât cu mămăligă coaptă, lipsindu-le complet celelalte alimente; murdărie mare, mai ale s din cauza lipsei de săpun, var etc. ; paraziţii au umplut complet pe aceşti colonişti; câmpurile pline de coceni de porumb care nu au fost adunaţi nici până astăzi (după aproape un an (n. n.), deşi animalele coloniştilor flămânzesc. „Astăzi mai sunt mii de hectare de pământ nerepartizate pentru muncă şi care, dacă se va întârzia cu repartiţia, vor rămâne sigur nelucrate; cu ajutorul

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

* **(Calvarul...)** care se dă coloniştilor, în loc să fie sub formă de hrană, seminţe etc. , se dă sub formă de bani care sunt transformaţi imediat în alcool" [17]. Pe lângă aceasta, „sate de colonişti erau contaminate de malarie datorită regimului şi a greutăţii de aclimatizare" [18] , aflăm din alt document.

La 22 iunie 1941 începuse războiul de eliberare a Basarabiei, Nordului Bucovinei şi a Transnistriei de sub jugul imperiului sovietic şi statul român trebuia să facă în acest scop un efort extraordinar: mobilizări, rechiziţionări, bombardamente sovietice, adăpostirea refugiaţilor din Deltă [19] . Şi, dacă până atunci autorităţile de stat nu putuseră rezolva pe deplin problema refugiaţilor în aşa fel încât să li se asigure fiecăruia o locuinţă şi un lot de pământ, deşi acestea se găseau disponibile de la bulgarii plecaţi, după această dată a fost şi mai greu să se ocupe de această problemă.

Înaintarea armatei române şi eliberarea teritoriilor naţionale ce fuseseră răpite a creat o stare de optimism în rândul poporului român şi mai ales a celor refugiaţi, care se reîntorceau la casele lor. Printre „coloniştii", cum erau numiţi atunci refugiaţii din Cadrilater, începuse să circule zvonul că armata română ar fi eliberat şi Cadrilaterul şi în curând se vor reîntoarce şi ei la locurile de unde fuseseră evacuaţi cu un an în urmă. „Datorită acestui zvon ei stau pregătiţi de plecare şi nu vor să se apuce de lucru" [20], se arată într-un raport al Prefecturii către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor (M: A: D.). aceeaşi stare de spirit este consemnată şi într-o adresă a Camerei Agricole a judeţului Tulcea către Prefectură [21] .

Oprindu-ne puţin asupra acestui aspect, trebuie să recunoaştem că armata română îşi recăpătase prestigiul de care se bucurase întotdeauna, ca scut al libertăţii noastre naţionale, şi că spălase umilinţa la care fusese pusă cu un an în urmă, când fusese obligată să părăsească fără luptă întinse teritorii româneşti, cedate sub presiunea puternicilor acelor timpuri. Pe de altă parte, această stare de spirit dovedeşte că refugiaţii din Cadrilater erau hotărâţi să refacă drumul înapoi, cu tot calvarul care s-ar fi repetat, numai să revină la casele lor, unde duseseră o viaţă bună, deşi uneori fuseseră şicanaţi de comitagii, bande teroriste bulgare sprijinite din afară ca să creeze nesiguranţă românilor şi să-i facă să plece de acolo, dar pe care românii, mai ales macedonenii, îi aduceau de fiecare dată la tăcere, după cum povesteau aceştia.

O cauză a nemulţumirii „coloniştilor" era şi faptul că fuseseră înştiinţaţi că vor trebui să plătească arendă pentru loturile primite. Or, când li se încredinţaseră aceste loturi în primăvara anului 1941, nu li se spusese acest lucru. Refugiaţii socoteau pe bună dreptate că erau îndreptăţiţi să beneficieze fără plată de schimbul de bunuri ce s-a făcut o dată cu schimbul de populaţie cu statul bulgar. „Acum, scrie mai departe prefectul în raportul sus menţionat către MAD, când sunt impuşi la arende ce variază între 600 – 1000 lei / ha. , care depăşeşte atât arenda liber negociată cât şi posibilităţile lor de plată, se opun a mai lucra aceste terenuri în condiţiuni atât de grele" [22]. Iată deci că prefectul vedea că li se face o mare nedreptate refugiaţilor şi avea curajul să înfrunte MAD – ul, avertizându-l asupra consecinţelor foarte grave: „credem că prelungirea acestui regim ne va crea o situaţie foarte grea în campania agricolă de toamnă" [23]. Şi într-adevăr, campania agricolă de toamnă 1941 a mers foarte greu nu numai din cauza aceasta şi a situaţiei de provizorat în acordarea locuitorilor, dar şi a lipsei de animale de muncă şi a inventarului agricol pierdut în peregrinări sau vândut ca să se întreţină cu hrana şi medicamente, a cărăuşilor pentru armată, iar caii pe care îi mai aveau erau slabi şi nepotcoviţi din lipsă de caiele, situaţie întâlnită mai ales la românii macedoneni, după cum aflăm dintr-un raport al primarului comunei „Principele Mihai" (azi, „Nicolae Bălcescu" – n. n.), Hâtu [24] , dar şi din alte surse [25] . La acestea trebuie adăugat efortul pentru sprijinirea teritoriilor eliberate, fiind trimise în judeţul Cetatea Albă 15 tractoare din cele 35 ale Camerei Agricole a judeţului Tulcea [26] .

Dintr-un raport al prefectului către MAI aflăm că românii macedoneni, ocupându-se mai mult cu creşterea oilor şi vitelor, „migrează" dintr-o comună în alta în căutare de păşuni şi consideră că, prin îndiguirea unor ostroave din Delta Dunării şi a unor zone inundabile care se întind de-a lungul Dunării, ar rezolva această problemă. Mai propunea pentru oieri crearea de sindicate pentru creşterea oilor de rasă şi constituirea de cooperative de desfacere în comune a produselor lactate [27] . Propuneri bune, numai că, din cercetarea arhivei, nu se vede şi realizarea lor.

În primăvara anului 1941 se raportase încheierea acţiunii de atribuire de loturi refugiaţilor din Cadrilater...

(va urma)

[17] A. F. S. Dos. 1304 / 1941, f. 333;
[18] A. F. S. Dos. 1308 / 1941, f. 72;
[19] A. F. S. Dos. 1477 / 1941, f. 2;
[20] A. F. S. Dos. 1308 / 1941, f. 179;
[21] A. F. S. Dos. 1308 / 1941, f. 52;
[22] A. F. S. Ibidem;
[23] A. F. S. Ibidem;
[24] A. F. S. Dos. 1410 / 1942, f. 5;
[25] A. F. S. Dos. 1308 / 1941, f. 72;
[26] A. F. S. Ibidem;
[27] A. F. S. Dos. 1304 / 1941, f. 273-275;

(urmare din pag. 11)

* **(De ce îl urâţi...)** Iată câteva exemple: preţul cărnii şi produselor din carne s-a majorat în ultimul an cu peste 100%; preţul pâinii (110%); al telefonului cu 175%, al zahărului cu 100%, al uleiului cu 75%, al impozitelor (TVA pe alimente cu 100%); impozitul pe case în ultimii 2 ani cu peste 200% (în timp ce indexarea pensiilor nu a ţinut seama de valoarea inflaţiei recunoscută de comisia de statistică, impozitul pe case, terenuri - chiar dacă acestea nu produc nici un venit, automobile, indiferent că mergi cu ele, din lună în lună, pe drumuri, la fel de mizere ca pe vremea Ceauşescului (sau chiar mai mizere), taxele pe gunoi, pe lumină, pe apă, pe drumul de fier se înscriu în limitele mai sus semnalate, pensiile nu s-au majorat în decurs de 10 ani decât cu maxim 40%.

În acelaşi timp există funcţionari ai statului din anumite structuri ale căror salarii reprezintă pe lună echivalentul pensiei medii pe 2 10 ani !

Pentru A NU veni la locul de muncă un senator primeşte un automobil, un şofer, benzină, întreţinerea mijlocului de transport plus 30 de milioane diurnă dacă nu locuieşti în Bucureşti (vezi cazul Pleşa), în timp ce un navetist pentru a veni de la Bolintin la Bucureşti, în fiecare zi lucrătoare, trebuie să plătească între 20 şi 30 mii de lei adică între 400 mii şi 1200 mii pe lună - dintr-un salariu care nu depăşeşte adesea 2 milioane de lei.

RAUBSYSTEM îi asigură senatorului, deputatului şi celorlalte „organe" venituri realizate de un stat pirat.

Povesteşte Mihail Manoilescu în memoriile publicate la începutul acestui deceniu, că, prin anii 20 a făcut un turneu de conferinţe în Germania. Ţara se afla după un dezastru militar, economic şi financiar - nu la fel de imens precum cel din 1945 - dar, în orice caz, insuportabil.

După conferinţa ţinută într-unul din oraşele germane a fost invitat la un „prânz de gală"; au fost serviţi în cristaluri, argintării şi damascuri superbe; dar nu s-a servit decât „Eintopfgericht" - sau pe româneşte „un singur fel de mâncare".

Vreţi să ştiţi care au fost rezultatele finale: şi după primul, şi după al doilea război mondial Germania şi-a refăcut potenţialul economic - în aşa fel încât s-a putut bate cu toată lumea şi a fost nevoie de toată lumea ca să fie învinsă.

Ca să redevină marea învingătoare în războiul bunei stări după distrugerile din 1940-1945.

Cereţi, rogu-vă meniul zilnic şi preţurile pe care le plătesc parlamentarii la „cantinele" acestor sărmani cu salarii de peste 20 milioane de lei pe lună, plus 30 milioane diurnă pentru cei din provincie (Când nu sunt îşi fac buletin de provincie).

Şi veţi pricepe de ce la noi lucrurile au stat şi stau altfel.

Poate că totuşi, o generaţie nouă, corect educată şi instruită - aşa cum spera Eminescu cândva - ar putea schimba ceva.

România a avut, nu de mult, o astfel de generaţie. Pe care duşmanii neamului au asasinat-o.

Sunt păcate care ilustrează un proverb românesc: părinţii mănâncă agurida şi li se strepezesc dinţii copiilor.

* Reînnoim apelul, din numerele anterioare, de a ni se trimite materialele pe dischete – culese, corectate. Neaţi uşura munca de redactare şi tehnoredactare. Asemenea, atragem atenţia, celor interesaţi, că revista nu va mai putea supravieţui multă vreme dacă dvs. – cei care o primiţi – nu o veţi susţine financiar. Vă rugăm să „luaţi" măcar 90 – 95% din tiraj. În caz contrar, ne vedem obligaţi să-i sistăm apariţia o vreme **(Redactor şef).**

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Octavian TRIPA – vicepreşedinte;
Mioara SEICEANU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Redactor: George Alexandru URSA
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: George Alexandru URSA, Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: George Alexandru URSA, Elena SORA.

Administraţia: 092/832293

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602

Preţ: 5000 lei.